

Osud jedné z lazarek byl tímto zpečetěn. Ruzha těžce polkla, zatínajíc ruce v pěsti.

„Co? Cože?“ ptaly se dívky zmateně.

„Či je?“

„Kdo si dal na věnec takové barvy? Modrou a žlutou, ale žádná červená nebo růžová?“

Ne.

To ne.

Jiná lazarka musela mít podobnou volbu při tvorbě věnce jako ona. Prostá náhoda. Ano, to by dávalo smysl...

„Hej, ty ocasatá! Je to tvůj věnec, že ano?“

Dívky po dlouhé době braly její přítomnost na vědomí. Ruzha tékala očima po tvářích kolem sebe. Ošila se z toho náhlého návalu pozornosti.

Rákosí zaševalilo, jeho dlouhá stébla se prohnula a zpoza něj vyšel kněz s pár dalšími muži v patách. Nic neřekl, jen tam tak stál v tom svém bělostném rouše a mrtvolně chladné, šedé oči upínal na věnec, který první dorazil do cíle. Nešlo jej přehlédnout. Stejně jako jeho tvůrkyni.

„Mluv, zrúdo!“ přidala se jiná dívka s plavými copy.

Ruzha podvědomě ucouvla a její ocas sebou zaškubal ze strany na stranu.

Ne, ne, ne...

Srdce jí divoce bušilo, hrudník se stahoval, jímala ji závrať. Tohle musela být jen noční můra, ze které se probudí. Stala se chyba, určitě se ukáže, že je vše jinak...

Do spárů větvi v proudu se zamotaly další věnce zdobené pentlemi a květinami, ale všichni už věděli, kdo *vyhrál*.

Kněz se očima setkal s Ruzhou.

Bylo to tiché potvrzení.

Ruzha se vdá za zmeje.

